

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

โลกที่ไม่ใช่ เรื่องบังเอิญ

-west- เขียน HIRUNA ภาพ

ทดลองอ่าน

โลกที่ไม่มีเรื่องบังเอิญ
every -west- ใช้นิ HIRUNA ภาณุ

ทดลองอ่าน

โลกที่ไม่มีเรื่องบังเอิญ

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/every.y

โลกที่ไม่มีเรื่องบังเอิญ

โลกที่ไม่มีเรื่องบัวเอิญ

-west- ใช้นู

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2459-1

ภาพปก HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พืษพืษ

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลายต่อหลายครั้งที่เราอ่านนิยาย หรือดูหนัง ฟังเพลง เรามักจะได้พบกับ
เรื่องเล่าของความบังเอิญ เช่น

'เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ที่เราได้พบกัน เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ที่ฉันได้รักเธอ'

แต่ชีวิตคนเรา บางครั้งความสุขและความรักก็ไม่ได้ต้องการความบังเอิญหรือ
ความพิเศษถึงจะเกิดขึ้นได้ เรื่องราวที่คุณผู้อ่านจะได้พบเจอในหน้ากระดาษถัดจากนี้
ก็เช่นกัน

ด้วยชื่อของ -west- ที่หลายต่อหลายท่านคุ้นเคยกันดี ในเรื่องราวที่สื่อถึง
ความไม่พิเศษนั้นย่อมมีสิ่งที่ทำให้คุณประทับใจ ชูคิดถึงความ เป็นไปของตนเอง
อีกทั้งอาจจะได้มองย้อนไปถึงความสัมพันธ์ที่ไม่บังเอิญของตนเอง เช่นเดียวกับ
'เบ๊บ' และ 'เซมทิส' ที่ต่างก็ได้เรียนรู้จากความไม่บังเอิญที่เกิดขึ้นกับทั้งคู่เช่นกัน

เพราะความรักดีๆ ย่อมเกิดจากความตั้งใจที่จะบ่มเพาะให้มันเติบโตใหญ่
ไม่ใช่แค่เพียงเราตอบตัวเองว่าเรารักเขาเพราะวันหนึ่ง 'บังเอิญ' มาพบกัน

ขอให้ทุกท่านได้เฝ้ามองกับความไม่บังเอิญที่อบอุ่นในเรื่องราวถัดจากนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Introduction

คนทุกคนมีช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านของชีวิต
จากเด็ก สู่วัยรุ่น จากวัยรุ่น เป็นผู้ใหญ่
จากอนุบาล ขึ้นชั้นประถม จากประถม ขึ้นมัธยม โตขึ้นอีกนิดก็เป็น
นักศึกษา

ผมผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาสวยงามตามครรลองของปู่ชนคนชั้นกลาง
มีบ้านเดี่ยวย่านชานเมืองเป็นของตัวเองและครอบครัว เคยมีแฟนแต่เลิกกัน
ช่วงเรียนจบใหม่ๆ หลังจากนั้นก็ได้คบใครจริงจัง ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน
เก็บเงิน ผ่อนรถคันแรกเป็นของตัวเอง

นี่ก็ดูแล้วเวลาผ่านไปไวกว่าที่คิด จากคนรู้จักกลายเป็นไม่รู้จัก จากคนรัก
กลายเป็นคนที่เกลียดกัน ไม่เข้าใจว่าทำไมเมื่อความสัมพันธ์ซู้สาวจบลง ถึง
เปลี่ยนมาเป็นเพื่อนกันไม่ได้ แม้มักลงว่าจะแยกย้ายกันด้วยดีแต่เจอหน้าอีกครั้ง
กลับทำที่ไม่รู้จัก

ผมคงไม่เฮิร์ตขึ้นมาอีกถ้าเมื่อวันก่อนไม่เจอแฟนเก่าโดยบังเอิญ
ไม่ได้เสียใจหรอก เรื่องผ่านมานานแล้ว แต่พออยู่คนเดียวก็อดนึกถึงอดีตไม่ได้

"เพื่อเจอ"

โอเคครับ ผมก็ลืมไปว่าตอนนี้ไม่ได้อยู่คนเดียว ควันสี่ขาวอมเทา

ลอยผ่านหน้าในรัศมีที่ส่ายตามองเห็น ผมมองค้อนคนขีด ค้อนแคะด้วยความรู้สึกรำคาญระคนหมั่นไส้

"คุณไม่เคยมีแฟนรึไง"

เรายืนด้วยกันตรงลานทางพักของบันไดหนีไฟนอกอาคาร มีกระป๋องเบียร์ราคาถูกตั้งไว้สำหรับใส่ก้นกรองบุหรี แม่บ้านคงเอามาวางทิ้งไว้ ถ่วงทรายที่ก้นกระป๋องไม่ให้ปลิวหาย อย่าน้อยกระป๋องโง่ๆ นี่คงช่วยให้แม่บ้านหงุดหงิดกับก้นบุหรีที่ถูกทิ้งอย่างไร้ความรับผิดชอบน้อยลง

"ถามทำไม" เขาไม่ตอบตรงประเด็นในทันที เท้าศอกกับกระเบียง

ผมโคลงหัวก่อนว่า "ก็ไม่เห็นเคยเล่า"

"จำเป็นต้องเล่า?"

ความจริงแล้วเราไม่ใช่คนแปลกหน้าจนไม่สามารถถามเรื่องส่วนตัวได้ตรงกันข้าม ผมกับเขมทิสรู้จักกันในเกือบทุกช่วงเปลี่ยนผ่านของชีวิต แต่มากกว่าเขมทิสคือแม่ของเขา อยากรู้อะไรแม่มีเป็นโรมาปะ แต่หน้าก็ไม่ใช่ระดับหมาก ปริณู เกรงว่าพูดไปแล้วโดนกระที่บจะไม่มีคนคอยโอบ

บ๊ายจอยเป็นหนึ่งในสมาคมแม่บ้านว่างงานที่ตั้งขึ้นตั้งแต่ผมเรียนอนุบาลเน่นนอน บ้านของผมเป็นฐานทัพ อาจด้วยพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว อุปกรณ์ทำครัวครบครัน และพิภพที่สะอาดที่สุดในกรณีนัดหมายรวมตัวกันกับบรรดาเหล่าแม่ๆทั้งหลาย ทำให้ผมคุ้นเคยกับบ๊ายจอยแม่ของเขมทิสพอประมาณ

"บ๊ายจอยอวดลูกจะตายหน้า" โดยเฉพาะเมื่อเรียนจบคณะเดียวกับผมแต่คนละมหาวิทยาลัย แหงละ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตัวเองนะดีอะไรก็ดี แต่ส่วนตัวระหว่างผมกับเขมทิสแม่เจอกันบ้างตามงานสำคัญ งานรับปริญญา งานวันเกิด กลับไม่ค่อยคุยกัน ส่วนหนึ่งอาจเพราะผมว่าบ๊ายจอยน่ารำคาญ ลูกชายก็น่ารำคาญแต่คนละแบบ บ้าแกพูดไม่หยุด ขัดกับลูกที่ทำท่าเหมือนผีไม่ได้ส่วนบุญ หน่านิ่ง หยิ่งๆ ไม่ค่อยสมบุญพอดีเหมือนบ้านคนอื่นสักเท่าไร กระทั่งบังเอิญมาเจอกันในที่ทำงานเดียวกันถึงได้คุยกันมากขึ้นด้วยความจำเป็น

"ยกเว้นเรื่องแฟนลูกชายหัวแก้วหัวแหวน"

"แกไม่รู้"

"ไม่เล่าล่ะ"

"หึ" เข้มทิศหัวเราะในลำคอ เจตนามองเหยียด "ผู้ชาย โตะขนาดนี้แล้วด้วย ต้องเล่าเรื่องแฟนให้แม่ฟังหรือ"

"เล่าดี คนที่เพิ่งเลิกไปผมเคยพาไปที่บ้านด้วย" ผมมักถูกกล่าวหาว่าเป็นลูกแห่งเหมือนที่เข้มทิศกำลังปรามาสด้วยสายตา ซึ่งผมว่าไม่ นี่ต่างหาก สิ่งที่ถูกผู้ชายทำกัน เปิดเผย ตรงไปตรงมา

"จริงจังขนาดนั้น?"

"ผมจริงจังกับความรักรับ"

เขายิ้มมุมปาก เลิกคิ้วขึ้น ไม่มองผมแล้ว ทอดสายตาไปยังยอดตึกสูงระฟ้า ที่ชั้นบนสุดไล่ความสูงขึ้นลงเหมือนคีย์เมโลดีในดนตรีเพลงรักเพลงหนึ่ง

"ก็ดี"

"ดีอยู่แล้ว"

ผมภูมิใจในข้อดีของตัวเองเสมอ ไม่มาก ไม่น้อย ไม่เหมือนเขาที่พูดน้อย เสียจนบางครั้งก็คิดไปว่าสิ่งที่บ่าจอยนำเสนอเป็นความจริงหรือเวอร์ไป แต่เมื่อทำงานด้วยกันหลายครั้งผมก็รู้จักคำว่าพูดน้อยต่อหยัก ผมเห็นออราความฉลาดของเขา เรียกได้ว่าคมในฝัก แบบนี้ล่ะผู้หญิงชอบนักหนา

"แบบนี้ชอบติดอยู่กับเรื่องเก่าๆ เนอะ แฟนที่เลิกไปแล้ว หรือเรื่องที่แม่เราชอบพูดอวดเรื่องเราตอนเด็ก"

"ก็ไม่เด็กปะ เข้ามหา'ลัยยังพูดอยู่เลย เฮ้ย คุณมันเด็กมหา'ลัยรัฐอันดับหนึ่งของประเทศนะเว้ย ผมนี่ดิออกไปต่างจังหวัดโน่น ได้กลับบ้านเดือนละครั้ง"

"พูดเพราะได้ เข้ามหา'ลัยที่อยากให้เข้านะ แต่ไม่ถูกใจคณะที่เรียนนักเรียนอก"

"แม่อยากให้เรียนสถาปัตย์เหมือนพ่อใช่ไหมล่ะ เคยได้ยินว่าส่งคุณไปเรียนพิเศษวาดรูป"

"อ่าฮะ แต่ตอนเลือกคณะก็ไม่บอกว่าเลือกนิเทศ"

เห็นได้ชัดว่าต่อให้เสียบก็ไม่ได้เรียบบร้อย เข็มทิศเป็นคนคือเสียบ แต่เขาก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าสิ่งที่ขัดคำสั่งมันก็เวิร์กไปอีกแบบ ทำมาหากินด้วยความคิด เรื่องสร้างสรรค์ต้องมาคู่กัน แต่ข้อเสียที่เป็นคนพูดน้อย พูดหัวน การพรีเซนตีให้ลูกค้าซื้องานเลยตกเป็นหน้าที่ผม แรกๆ ตอนเทรนงาน ดูวางไว้คนละทีม แต่ตอนผ่านโปร พี่จรรยาได้เรียกเตอร์ก็จับมาอยู่ด้วยกัน เพราะเห็นความปากดีกับงานดีที่พากันไปรอด ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ทำให้เป็นทีมเวิร์กแบบที่ลูกค้าต้องการ

"หลังจากเลือกคณะแล้วยืนยันว่าจะเรียนก็ไม่ค่อยคุยกันนะ ที่ได้งานที่เดียวกับเบ๊เบ๊แม่ยังไม่รู้เลย"

"รู้แล้วมั้ง แม่ผมน่าจะเล่า สีเดือนแล้วนะ"

"อาจจะ แต่เราไม่ได้กลับบ้านตั้งแต่ยืนยันว่าจะทำงานสายนี้ต่อนะ"

"พูดจริงดี แล้วช่วงเรียนแม่ไม่ตัดหางปล่อยัดเหว"

"ไม่ขนาดนั้น แต่อย่าไปขออนุญาตอะไรเชียว ดีที่พ่อสนับสนุน แต่ก็ไม่ค่อยกลับบ้านอยู่ดี"

"แปลว่าตั้งแต่ขึ้นมหา'ลัยก็ทะเลาะกับที่บ้านมาตลอดเลยดี"

"เปล่า ไม่ได้ทะเลาะ ไม่เคยทะเลาะ อยู่คนเดียว ก็สบายดี"

เออ คนอย่างมึงไม่เคยทะเลาะกับใครหรอก ไม่ชอบใจก็แค่เก็บข้าวของหนีออกมา เขาติสต์แบบนี้เหมือนพ่อ คนที่หัวร้อนเลยเป็นคนอื่น อย่างเช่นแม่ หัวหน้า หรือกระทั่งพี่เลี้ยงที่สอนงาน แต่กับผมยังไม่เคยหงุดหงิด เพราะสงครามประสาท ทำไมนะเหว เพราะผมตีมันเก่งเป็นบ้าโง่ละ

"แม่ก็ไม่ได้ถามอะไรด้วย เลยไม่รู้ว่าจะเล่ายังไง"

"ฟังดูห่างๆ กับครอบครัวอะ"

"เหวอ ไม่รู้สิ๊กเฮะ"

เข็มทิศยกไหล่ ฟันควั่นออกทางจมูก เขาสูบบุหรี่เก่งมาก ทำควั่นเป็นรูปได้ด้วย ส่วนผมก็แค่อัดๆ เข้าปอดเวลาคิดงานไม่ออก หลังๆ มีเหตุผลอีกอย่างคือเพื่อปลีกตัวมาคุยกับเขา

"รู้เรื่องที่พี่จรรยาบอกแล้วใช่ปะ งานหน้าอะ"

"อืม โฆษณاب้านอะนะ"

"เออ พี่แกหวังว่าคุณจะไฉ่ไฉ่เดียว ชายความอบอุ่นนะ อืม...เกิดใช่ปะ"

"ไม่ค่อย" เขาตอบ ซึ่งไม่น่าแปลกใจนักหรอก

"บ้านนะ ชายบ้านที่อบอุ่น"

"เราอยู่คอนโด"

"ไม่เว้ย มันไม่เกี่ยวกับคอนโด หรือบ้าน มันคืออืมความอบอุ่น มีกิจกรรมร่วมกัน มีความผูกพัน งานใหญ่นะ เป็นโครงการต้นแบบของบริษัท ที่จะเอาตัวนี้ไปลงที่ต่างประเทศด้วย เขาทุ่มกับงานโฆษณามากเลยนะ พี่จุกบอก ถ้าชายได้เดือนนี้ไม่ต้องไปทำงานอื่นเลย"

"ก็พูดแบบนี้ตลอด"

เขาถอนหายใจ เออ ผมเข้าใจว่ามันยากสำหรับคนใช้ชีวิตคนเดียว พ่อทำงานเล็กตึก ส่วนแม่ก็เจ้ก็เจ้าการจนตัวเองสติแตกหนีออกมา

"ย้ายมาอยู่ด้วยกันดิ ลั่นๆ เขาให้เวลาไม่ใช่หเรอ นึกไม่ออกกว่า คนในครอบครัวต้องทำอะไรกัน"

"บ้าน"

แต่คิดอีกทีก็ที่น่าสนใจ ผมเจอเขาโดยบังเอิญตอนออกมาสูบบุหรี่ ในวันสัมภาษณ์งาน ย้ำว่าเขาเป็นคนพูดน้อย แต่ฟังเก่ง เขาฟังทุกเรื่องของผม ขณะที่ผมแทบไม่เคยได้ยินเรื่องส่วนตัวของเขาในที่สาธารณะเลย ไฉ่เดียว การใช้ชีวิตกับเซ็มทิสก็ไมแ่ย ผมหมายถึงในคนที่เลือกระดับลิบที่อยากรู้ว่าคุณที่คิดงานเก่งฉิบหายแต่กลับนำเสนอไม่เป็นอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน ก็น่าทบทวนข้อเสนอมืออื่นกัน

"แล้วแต่ แค่ลองชวนดู"

"อืม เดี่ยวลองขอแม่ก่อน ไปอยู่ด้วยสักสองอาทิตย์"

"ยาวกว่านั้นก็ได้ หารค่าไฟด้วย"

"ใช้สัดนี้ งก"

"คิดว่าชวนมาอยู่เพราะพิศวาสหรือไง" พุดหน้าตาย ทิ้งก้นบุหรืลงเ็นกระป๋อง "เดือนที่แล้วซื้อตฉิบหาย"

"ลงแมนยูฯ ไปอะดิ"

เขาหัวเราะ พระอาทิตย์กำลังตก ทุกอย่างอาบด้วยแสงสีส้ม ลมเย็นๆ โขยพัดให้หน้าม้าแห่งของผมปลิวปรกลงมาระชนตา เข็มทิศเอี้ยวตัว หันหน้ากลับมาเพียงสี่สิบห้าองศา แสงสีส้มนั้นอาบภาพที่เห็นไปครึ่งหน้า

"รีบดูตแล้วกลับไปทำงานได้แล้ว วันนี้ไม่อยากอยู่ตึก"

เข็มทิศว่าทิ้งท้าย เปิดประตูหนีไฟกลับเข้าไปในออฟฟิศ ผมอับนุหรือเข้าปอดอีกสองเฮือกด้วยความเสียดายแล้วทิ้งก้นกรองให้นอนก้นบนเมดทราย ในกระป๋องเบียร์ที่ถูกอาบด้วยสีเดียวกับบนหน้าของเข็มทิศเมื่อครู่อีกที

Chapter 1

Friends - Ship

เรื่องย้ายไปอยู่กับเซมทิศชั่วคราวเกือบจะเป็นหมันเมื่อเออีเข้ามาแจ้งว่าถูกปาดหน้าเค็กด้วยบริษัทของคนใน หนึ่งในคือคอนเนกชั่นหรือเส้นสายที่มึนนั้น แข็งกว่า อีกอย่างคือลูกค้าของทีมเก่าๆ ไม่ใช่เด็กจบใหม่ที่เพิ่งผ่านโปร แม้พอร์ตของเซมทิศจะน่าทึ่ง และพอร์ตของผมจะไม่ซี้เหร่ก็ตาม

พี่จรรยาเรียกคุยกับทีมหลังผมปรึกษาแม่เรื่องย้ายมาอยู่กับเซมทิศ 'น่าเสียดาย' พี่จรรยาปลอบเท่านั้น เขาอยากเปิดโอกาสให้เด็กๆ ทว่าคำสั่งของลูกค้าคือเด็ดขาด ลูกค้าว่าในห้องประชุมไม่ยอมให้เด็กๆ ลองผิดลองถูก แต่พี่จรรยาก็ให้โอกาสผมในงานอื่นๆ เราเป็นทีมโปรดักชั่นแฮนด์เล็กๆ ในเครือข่ายเจ้าใหญ่ที่ผู้ใหญ่ไม่เห็นความสำคัญนัก ผมเข้าใจนะ แต่ก็เสียดาย ผมชอบบรรยากาศตอนนำเสนองาน มันตื่นเต้นกว่าช่วงทำสตอรี่บอร์ดโคตรๆ ช่วงเวลาที่ลูกค้าจะดูจนจบหรือปิดสไลด์ตั้งแต่สามหน้าแรกเป็นช่วงเวลาที่โคตรอะดรีนาลินหลังเป็นการสอบไฟนอลว่าจะสอบตกหรือสอบผ่าน ยิ่งงานใหญ่ยิ่งท้าทายความสามารถ ขณะที่คนที่อยู่ในทีมเดียวกันอีกคนกลับนั่งเฉยไม่หือไม่อือยอมรับผลตัดสินโดยไม่เสียงสักคำ

"คุณไม่ยอมทำงานนั้นหรอ" ผมกระซิบถามเซมทิศหน้าร้านอาหารตามสั่งวันนี้เป็นเวรของผมกับเขาที่ต้องลงมาซื้อข้าวให้ทีมงาน บางวันโทรสั่งขึ้นไปส่งได้ถ้าสาละอูอยู่ แต่เปิดเทอมแล้วเด็กสาวแรกรุ่นลูกสาวบ้าดิงก็ไม่ค่อยได้มาช่วยแม่อีก ทีมงานต้องจัดเวรกันลงมาซื้อข้าวกับกาแฟขึ้นไปเสิร์ฟ แต่ไม่รู้ว่าจะจัดยังไง

ในหนึ่งเดือนผมกับเข็มทิศจะถูกใช้ให้ลงมามากที่สุด

"ก็ได้ทำงานอื่นอยู่ดีละ พุดเหมือนออฟฟิศมีคนเหลือเพื่อ"

"ไม่ใช่แบบนั้นสิ"

"รอเก็บพอร์ตงานอื่นก็ได้ เกือบขายได้แปลว่าเขาสนใจที่นั่นอยู่ เดียวก็มีโปรดักต์ถูกเข้ามา" เขาปลอบเสียงเรียบ ซึ่งก็จริงอย่างที่ว่า แต่ผมก็เสียดายอยู่ดี

"แต่ถ้าไม่ได้มีพอร์ตหรรู้อันดับต้นๆ โอกาสโกอินเตอร์ก็น้อยกว่าคนอื่น"

เรื่องของเรื่องก็คือผมมีความฝัน และหนึ่งในนั้นคือการได้ไปเรียนงานกับพี่ป้อม เด็กฟิล์มทุกคนต้องรู้จักชื่อนี้ และมีฝันสูงสุดคือได้ใจจรัสในแนวทางของตัวเองอย่างไรที่ติ พี่ป้อมเป็นคนทำหนังอาร์ตอันดับหนึ่งของไทย เป็นคนที่มีอิทธิพลในเวทีระดับโลก หน้าที่ดูไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ถ้าเกาะสัญญาณที่อยู่ในเนื้อเรื่องได้ผู้ชมจะรู้สึกประหนึ่งยูเรก้า ทุกครั้งที่ดูจะถามตัวเองแต่ว่าแม่งคิดได้งว่ะๆ ซ้ำไปซ้ำมา ไม่ใช่เรื่องของสคริปต์ แต่เป็นการถ่ายทำ ซึ่งกว่าผมจะก้าวไปอยู่ข้างๆ พี่ป้อมต้องอาศัยประสบการณ์ล้วนๆ

เอาจริงๆ ได้มีโอกาสเรียนงานกับพี่ป้อมก็อย่างหนึ่ง ได้เก่งแบบพี่ป้อมก็อีกอย่างหนึ่ง หรือแค่เป็นคนทำหนังที่พี่ป้อมเคยเห็นชื่อผ่านตาก็ก็นั่นอีกอย่างหนึ่ง แต่ถ้าลูกคำรายใหญ่ๆ วางตัวไว้แค่คนรุ่นเก่า เมื่อไหร่ดาวดวงเล็กๆ ของผมจะเจิดจรัสได้ ไม่รู้ว่าเบ็บคุงจะดังก่อนหรือพี่ป้อมจะตายก่อนกัน

"ทำงานใหญ่ก็ดี แต่ว่าประสบการณ์เรายังไม่ได้ มันเป็นเรื่องเสียทั้งของลูกคำทั้งของทีมเรา ขึ้นทำไปแล้วละอะนะ ไม่ถูกตรวหน้ากันทั้งแฮร์สหรือ"

"จะไปละได้ไง ที่ผ่านมาก็ทำได้ดีตลอด พี่จรรยาบอกว่าอนาคตไกล"

"เป็นพวกถูกชมแล้วหลงหรือ"

แม่ง รู้ทัน

เข็มทิศกระตุกมปาก เป็นคนที่ไม่ยิ้มเต็มหน้าเหมือนนมทุกซ์ตลอดเวลา เขามองผมที่ทำท่าจ้อยสนทด้วยหางตาแล้วอธิบายต่อ "เราเพิ่งผ่านโปรกันมาได้ไม่กี่สัปดาห์เอง งานที่ทำก็สเกลเล็ก พี่จรรยาเองก็คงคิดแบบนี้ถึงไม่ได้ไฟต์ให้ แต่ก็มีงานอีกเยอะที่สเกลเล็กแต่เสียงดัง ถ้ามันใจก็เก็บไอเดียไว้ใช้ในงานแบบนั้นสิ"

ผมเถียงไม่ออก คำตอบที่เต็มไปด้วยเหตุผลนั้นทำให้อาการงอแงของผม กลายเป็นเด็กน้อยอยากได้ของเล่นทันที

"รู้แล้ว ผมแค่เสียดาย"

"งานในมือตอนนี้ค่อยจนมีเวลาเสียดายที่ช่วงงานนั้นหรือไง" เข้มทึดพูดประชดประชัน เมื่อคืนก่อนก็กลับบ้านเที่ยงคืน เที่ยงคืนนี้ผมหนึ่งก่อนนะ พวกอีดีเตอร์ยังอยู่ปั่นงานกันต่อ

"แล้วเรื่องมาอยู่ด้วยยังเหมือนเดิมหรือเปล่า"

"จริงๆ ก็ยังไม่ได้คิดต่อนะ" ผมว่า ไม่มีงานเป็นเป้าหมายแล้วก็ไม่ค่อยอยากออกนอกบ้าน ผมมันพวกติดบ้าน อะไรจะเป็นสวรรค์กว่าการมีอาหารพร้อมทานรออยู่ในทุกมือโดยไม่ต้องคิด "อยากให้อายุด้วยเหอ"

"เปล่า พี่จุกดูตึงมาว่านายมาสาย เข้าใจว่าบ้านไกล"

"เฮ้ย แต่ไม่มีเวลาเข้าออกงานปะวะ"

"แต่มาสายแล้วกลับก่อนนี่มันกินะ"

ผมไม่เถียง กว่าจะมาถึงก็เลตกว่าคนอื่น มีหน้าซ้ำถ้างานเลิกดึกก็ต้องขอลาก่อน ส่วนวันไหนฝนตก น้ำท่วม ลาได้เลย เวลาเดินทางไม่คุ้มเวลาทำงาน

"ที่บ้านไกลจริงๆ อะ"

"เลยคิดว่าถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ย้ายมาอยู่ใกล้ๆ กินะ งานมันต้องทำเป็นที่ม"

เรียกว่ากำลังคำที่ผมกินแรงคนอื่นรวมถึงเขาด้วย ครั้นจะอแงเถียงกลับความจริงก็จุกที่อก ได้แต่ทำหน้าให้ตึงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนเรื่องย้ายงานนะ ผันไปเลย นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่บริษัทที่เด็กรุ่นใหม่อยากทำด้วยมากๆ ไม่ใช่เงินเดือนหรือบริษัทใหญ่โต แต่งานที่ออกสู่อีเมลล์บิงทุกตัว มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองและชิปเหยี่ยว เน้นนอนว่าถ้าผมทำงานอินดีแต่ตีตลาดได้ผมต้องเป็นบุคคลที่มีรายชื่อดังติดในคนเขย่าววงการโฆษณาอีกคนแน่ๆ ถูกต้องครับ ผมเป็นคน Gen Z ที่โหยหาชื่อเสียงและความก้าวหน้าในวิชาชีพ เต็มไปด้วย Passion และแรงบันดาลใจ โห พุดถึงตัวเองแล้วโคตรคูล

"หรืออยากนอนที่ออฟฟิศ แต่พี่จุกไม่แนะนำนะ ผิดๆ"

"เฮ้ย จริงดิ" บ้าวะ ก็อยู่ทำงานด้วยกันดีๆ ออกจะบ่อย ไม่เห็นเคยเจออะไร

"มัวเปล่า หลอกให้ผมไปหาค่าไฟ"

"ค่าไฟมันจะสักกี่บาท"

"เพิ่มค่าน้ำด้วย สุดตัว สองร้อย"

"น้ำมันรถทุกวันนี้เดือนละเท่าไร"

"สามพัน"

"เราเอาค่าเช่าห้องแค่พันห้า" ฎว่าแล้วต้องมีแผน "ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอินเตอร์เน็ตบวกลบไม่เกินห้าร้อย"

เซ็มทิกคือเซ็มทิส เขาพูดหน้าตายเหมือนที่กุเรื่องผีหรือที่พี่จรรยาฝากดูผม เรื่องเข้างานสาย

"นายได้ลดค่าน้ำมัน เอาเงินไปผ่อนรถ เราได้ลดค่าผ่อนคอนโดฯ อยู่แค่ชอยนั่น เดินมาทำงานยังได้เลย แต่ถ้าซีเกียจขับรถมาได้ อ้อมไปด้านหลังชอย" เขาซีนี้วบอกทงคร่าวๆ "ไม่ถึงห้าบาทที่ นายถอยจอดตั้งนานกว่า"

สิ่งที่ผมรับรู้มาตลอดคือเซ็มทิสไม่มีเสน่ห์ในด้านงานขาย แต่ก็ไม่ได้คิดว่า จะขายได้โขขนาดนี้ ไม่มีอินเนอร์หรือวิธีการโน้มน้าวที่ดีไปกว่าการพูดเนื้อหา แต่ไม่มองหน้า มีหน้าข้างี้เสือกด่าลูกค้าว่าขับรถห่วยอีก

"ไม่เห็นมีใครเสียอะไร"

ไอ้เวร ถ้าพูดกับผมเพราะกว่านี้สักนิดก็ใจอ่อนนานแล้ว ไม่ใช่เพราะ เห็นใจ แต่ผมตายขอเสนอที่ว่าค่าห้องรวมค่าน้ำค่าไฟยังถูกกว่าค่าน้ำมัน เกือบครึ่ง ส่วนอาหารยานี้ก็ไม่แพง แผลอๆ อยู่ดีที่พี่จรรยาเลี้ยงข้าวกล่องฟรี เป็นขวัญและกำลังใจอีก ประเด็นก็คือผมจะไม่ยอมกลับไปขอเงินแม่อีกแล้ว รับปากติบตีว่าถ้าแม่ดาวนี่ให้หลังได้งานจะผ่อนเอง นับเป็นศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย กี่ว่าได้ แต่แม่ ไอ้เวรบีบ ไม่มีแดกยังจะหยิ่ง

ระหว่างการต่อรองอาหารกล่องโพนสองถุงใหญ่พิเศษก็ถูกยกข้ามเคาน์เตอร์ ร้านข้าวตั้งเรียงกันได้เดินที่ฝ่าไป แต่ป่าตั้งเป็นร้านประจำ ป้าแกหน้าไม่รับแขก พูดก็ไม่รับแขก รสชาติอาหารพอแตกได้เลยไม่ค่อยมีคน การทำงานของครีเอทีฟ ต้องอาศัยความเร็ว และผมกับเซ็มทิสมักเลือกร้านนี้ให้ทุกคนในออฟฟิศเสมอ ส่วนคนอื่นถ้าไม่ใช่ลูกสาวแสบก็การไปส่งถึงหน้าประตูไม่มีทางเหยียบเข้ารัศมี

ให้ป่าถามได้ว่าวันนี้จะกินอะไรแน่นอน

"กล่องโฟมแม่งทำลายโลก" ผมบ่นลูป พยายามรักษาสิ่งแวดล้อมด้วยการลดการสร้างขยะ แต่ก็ยากจริงๆ มีหน้าซำยังเป็นตัวการก่อคาร์บอนมอนอกไซด์ด้วยซ้ำ

"ทีหลังก็เอาปืนโตมาซะสิ หรือจะใช้มีออรองไปกิน จะเทใส่จานเหมือนไธ่ต่างก็ได้นะ เคยวางจานไว้ให้ใกล้ๆ ถึงขยะเปียกโน่น" บำดิ่งพูดพลาจกระแทกตะหลิวกับกระทะ เสียงน้ำร้อนลู่ฉ่ำเมื่อราดลงล้างบนกระทะร้อนๆ เข็มทิศยักคิ้วให้เขาเป็นคนจ่ายเงินยอดพอดีกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้วเดินนำออกมา ผมไม่เถียงต่อเพราะกำลังคิดเรื่องการย้ายไปอยู่กับเข็มทิศเพื่อลดค่าน้ำมัน แต่ต้องเพิ่มรายจ่ายด้านอาหารและความเสี่ยงที่จะโดนป่าด่ามากขึ้น

บวกลบกันแล้วผมอาจจะไม่ประหยัดเงินลงมากนัก แต่นี้ถึงเวลาที่มีเหลือแหล่จนสามารถเอาไปรับงานฟรีแลนซ์หรือเรียนงานใหม่ๆ จากเข็มทิศก็ยังไม่พอประโยชน์กว่าหมกตัวแหกปากร้องเพลงบนรถ ไถทวิตเล่นแม่งทุกแท็กจนมือเปื้อยรถก็ไม่ขยับไปได้สักกี่เมตร

ระหว่างเดินไปรับกาแฟที่สั่งทิ้งไว้จากร้านประจำได้สำนักงาน เข็มทิศให้เวลาผมคิดเสียๆ และผมก็ยอมเป็นหมาเชื่องๆ ของเขาในที่สุด

"ต้นเดือนหน้า คุณว่าไง"

เจ้าของห้องผิวปากเป็นเพลง ไม่ตอบ แต่ตอบด้วยท่าทางให้รู้ว่าพอใจเท่าส์ด เอาจริง เข็มทิศนำโดนจับไปแคสตงานมากกว่าทำงานเบื่องหลังอะคาเร็กเตอร์เขาซัดมาก

"เข็มทิศ ถ้าจริง เคยเล่นหนังสั้นปะ"

"อะไร"

"ตอนมหา'ลัย มันต้องมีบ้างดิ"

"ไม่เคย"

อุปสรรคอย่างเดียวที่เข็มทิศไม่เคยเป็นนักแสดงทั้งที่คุณสมบัติครบ ผมเข้าใจได้เลยว่าคงเป็นเพราะท่าทางพูดน้อยของเขา แต่ก็แปลกลัคนี่ดี ถึงจะจัดอยู่ในกรอบของผู้ชายเรียบร้อย แต่เข็มทิศก็มีมุขกวนของผู้ชายเหี้ยๆ เยอะ

ถ้าเห็นก็ถึงใครสักคนผมคงบอกว่าเหมือนชั้นนี้ แต่ชั้นนี้ก็เ็นพระเอกนะเว้ย อ้อ แต่ชั้นนี้ก็มียืดความกว่าไอ้เวรนี้หลายขุม

"ถามทำไม"

"ถ้าให้เล่นจะเล่นได้ปะ"

"ไม่มีทาง" เขาว่า ลั่น เด็ดขาด ไม่ใช่เล่นไม่ได้ แต่ไม่มีทางที่มีความหมายว่า ฝันไปเถอะไอ้เตี้ย คนอย่างกูไม่มีทางเล่นเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเองให้มึงดูหรอก ลืมชื่อกำหนดที่ไม่มีชื่อกำหนดอย่างหนึ่งไปว่าคนอย่างเขมทิสไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้ บ้าจอยอดลูกไว้ขนาดนั้น น้องเขมทิสคนดี อย่าให้รู้ตอนหลังว่าดีไม่ห่างเหินนะ ไอ้ลัด! ลิฟต์ลงมาแล้ว ชายหนุ่มไม่รอให้ถามต่อ เขาเดินนำขึ้นลิฟต์ก่อนปิดประตู ให้เหลือเพียงเราสองคนกับถุงอาหารทั้งสองมือ

"อาหารมาแล้วครับคุณพี่"

เสียงเดินไวกว่าแสงเสมอ ผมเป็นหนึ่งในคนที่ร่วมพิธีสัจจกฐินที่นั่น ด้วยการตะโกนเข้ามาในออฟฟิศก่อนตัวถึง เขมทิสใช้หลังดันประตูกระจก วางข้าวกล่องกับกาแฟเย็นบนโต๊ะรวม ผมเดินตามมาขณะที่เขาหยิบข้าวกล่อง และกาแฟของตัวเองไปนั่งที่โต๊ะแล้ว ผมหยิบข้าวกล่องให้พี่จรรยา เรื่องประจบไม่ต้องสอน ทำเป็นโดยกมลสันดาน

"กระดิกหางเลียยันไซ้พี่จรรยาเลยนะมึง"

"อะ แน่นนอน ใครเป็นหัวหน้าล่ะครับ" คนตะโกนแซวจากหลังคอมพิวเตอร์ แม้กับกลุ่มล่าสุดเป็นรุ่นพี่วัยเบญจเพสที่ฟาดเคราะห์เบญจเพสด้วยการสนิทกับ เขมทิส พี่เบงค์เป็นคนปากหมาและใจหมา เขมทิสดื้อมๆ มองๆ อยู่เป็นเดือน กว่าที่จะเอ่ยปากถามว่ามีอะไรให้ช่วย และเขาเลิกเป็นคนปากหนักทันที เพราะอยากให้พี่เบงค์สอนโปรแกรมออกแบบ 3D เวอร์ชันล่าสุด ซึ่งไอ้พี่เบงค์ ก็เพิ่งใจอ่อนยอมสอนก่อนผ่านโปรแค่เดือนเดียว ส่วนที่ว่าใจหมาคือพี่เบงค์ ไม่ให้ผมเข้าไปเรียนด้วยเพราะผมไม่ใช่ไอ้โต๊ะ ถูกครับ เขมทิสกับพี่เบงค์ แม่งเข้ากันได้เฉยจากเพลงคุกกี้เสี่ยงทายที่แม่สาวคณะกระโปรงรุ่งทำปรากฏการณ์ ตกหนุ่มๆ ไปเกือบครึ่งประเทศ

แต่ไม่ใช่กับผม

ผมอีปิก ไม่ฟังเพลงแมสเวีย!

"อย่าว่าน้องนะเบงค์ เบ็บแก้วไหนของพี่"

"หลุดชมพู่เลยครับพี่มะลิ"

"แหม อีอ้วน ใครซื้อของกินมาให้มึง มึงก็ปกป้องหมดแหละ" ไอ้พี่เบงค์ คนเลวตะโกนแซว ได้คำตอบเป็นนื้วกกลางบ้อมๆ ของพี่มะลิ อีดีเตอร์อารมณ์ดี เต็มหน้า

"ทะเลาะอะไรกันหนุ่มๆ"

"หมากัดหมูจ๊ะดิ๋ว"

"หมูตัวไหนพี่ก็อย"

"หมูมะลิ กับหมูเบ็บ"

"เฮ้ยๆ ผมบอกว่าเบ็บมาจากคำว่าเบ็บึง" ยืนเท้าเอวข้างพี่จรูญ พี่แกขำคิก ไม่ช่วยสักแอะ "เบ็บึง ที่รัก ไม่ใช่หมูเบ็บนะเวีย"

"แหม ชื่อจริงมึงกับุรินทร์ใหม่"

"เจ็ก็อยไม่อยู่ที่มผมเธอ"

"มีใครทิ่มแกด้วยเธออีเบ็บ" โคตรไม่เข้าใจ ถ้ามีวัตถุบิซันดีสักคน ต้องเป็นผมที่ถูกยำละ เข้มทศก็อายุเท่ากันไม่เห็นใครจะเปลี่ยนไปแซวทางนั้น บ้าง ผมอยากลี้มรสผู้ล่า เบือเล่นบทเหยื่อจะแยะ

"เออ วันนี้ตากลี้ยงเราหายไปไหน"

"พี่โหน่งโดดไปรับงานนอก" ผมตอบพี่ดิ๋ว เกิดเสียงฮึ่มฮึ่มในลำคอ ก่อนแย้งให้ "ล้อเล่น ไปรับลูกเมื่อเที่ยงครับ ครูโทรมาบอกว่าน้องนี้ไม่สบาย ไข้สูง"

"มันเป็นคนแบบนี้อะดิ๋ว" พี่ก็อยล่ำทับ "ไอ้โหน่งนี่ทีมเดียวกับมันสุดๆ แล้ว พอเขาไม่อยู่ที่เล่นพวกเดียวกัน ใครจะไปไว้ใจ"

"ผมก็แหยมเล่นใหม่ละ"

"เด็กเลี้ยงแกะเธอเรา"

พี่ดิ๋วเอาม้วนกระดาษที่ติดมือมาตีหัวก่อนพูดเข้าเรื่อง "เออ โฆษณาโทรศัพท์"

ของซิมซิมีเราได้นะ เตรียมตัวไว้เลย น่าจะช้อนกับของโฮมแลนด์ เดียวไปปอ ไปจัดคิดที่ว่าแบ่งทีมยังไง ใครทำงานอะไรช้อนอะไรได้บ้าง ฟุ้งนี้คุยเรื่องคิด ก่อน แก้วโงง พี่ธัญสะตอกใหม่คะ"

"เอาเลยๆ ช่วงนี้เด็กๆ มันว่างกันเดี๋ยวจะเป็นบ้า"

"โอเคคะ ตามนั้นนะไปปอ ส่วนเรื่องบริฟกับเอ็มวีตัวล่าสุดลูกค้าโอเค แล้ว ผ่าชมเบ๊ปมาด้วยว่าพีเรนต้งงานได้น้ำไหลไฟดับจริง"

"นับเป็นคำชมใช่ไหมพี่ดี"

เธอก็คนเก่งหัวเราะลนคอ เป็นอันรู้กันว่าผมพูดมากจนลูกค้าไม่ทันตั้งคำถาม เคยโดนแซวบ้างว่าหายใจทางผิวหนังหรือเหงื่อออก ส่วนเจ้าของไอเดียหรือเอ็มทิต มักจะถูกแซวว่าเอาจำเลยมาตั้งในห้องประชุมทำไม เป็นฉายาให้เรียกกันสนุกปาก ได้สองวันเต็มแล้วเบ๊อกันไปเองเพราะความจำเลยของเจ้าตัว

"พี่ดีกินข้าวยัง ผมซื้อมาเหลือ เผื่อพี่โหม่ง"

"พี่ธัญดูเด็กพี่เอาเถอะ" ให้อีพี่เบงค์แกว่งปากอีกแล้ว ได้นึกกลางนิ้วเดียว ต่อวันไม่พอจริงๆ "มันใช้คำว่าเหลือกับคนหาเงินให้มัน"

"พี่เบงค์นี่ประหลาดนะครับ ตัวเป็นบาง ปากเป็นหมา"

"เล่นกับหมาระวังหมาเลียปากนะจ๊ะหนู"

"ไม่เอาดิเบงค์" พี่ก้อยเปิดมาแบบนี้ไม่เหมือนพี่ก้อยที่ผมรู้จัก "อย่าตีท้ายครัวน้อง ใจจำนก็อุตส่าหวังใจมึง"

เอ็มทิตมีชื่อเล่นที่พี่ในแฮร์รี่เรียกว่าจ๋า นับตั้งแต่ที่โดนลูกค้าแซวครั้งนั้น ส่วนผมกับเอ็มทิตตกเป็นคู่จิ้นกันหลังจากคนอื่นรู้ว่าเคยเรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก นึกกว่านั้นแม้อยังสนิทกันด้วย

"เออ เมียผมหึงโหดนะ รู้จักชวานไหมพี่เบงค์ เดียวบ๊ักไปก็พี่ได้โดนชวานจาม"

"กูว่าใจจำนจะจามหน้ามึงก่อน ใจหนู"

"โวะ บอกว่าไม่ได้ชื่อหนู" ผมพาลกลับไปอีกรอบ พี่เบงค์คินข้าวไปพูดไป แต่ที่ทำให้ผมรำลึกกาแพคือจำเลยที่นั่งเจียบๆ หลังคอมพิวเตอร์ของตัวเอง เสือกพูดขึ้นมาเสียงดัง

"หนูนะ ชื่อพอมันครับ"

เป็นครั้งแรกที่ผมคิดว่าถ้ามันจะเป็นไปตอนนี้ ก็ไม่มีใครโกรธอะไร
เข็มทิศ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624591.html>